

همبستگی با خیزش توده‌ای در ایران !

اطلاعیهی سندیکا‌های کارگران و معلمان فرانسوی در همبستگی با جنبش آبان 98 در ایران

ده ها هزار ایرانی از روز ۱۵ نوامبر به خیابان ها آمده اند. آن ها، پس از افزایش سیصد درصدی بهای بنزین توسط رژیم، علیه آن تظاهرات کردند. این افزایش با خود گرانی شدید تمام قیمت ها را به همراه خواهد داشت. در طی سال گذشته ارزش پول ایران را چندین بار کاهش داده اند. قدرت خرید مردم به شدت کاهش یافته است.

از تاریخ ۱۶ نوامبر مردم ایران به واسطه قطع دسترسی به اینترنت از جهان منزوی شده اند. بهمین خاطر اطلاعات در دسترس از ایران بسیار محدود شده اند. رژیم تهران بدین وسیله می کوشد تا دامنه اعتراضاتی را که در کشور می جوشد، پنهان کنند.

بنا به گزارش "عفو بین الملل"، سرکوب بی امان رژیم علیه تظاهرکنندگان، در بیش از ۲۰ شهر تعداد ۱۴۳ نفر کشته برجا گذاشته، ۴۰ نفر در استان خوزستان (اکثریت عرب نشین)، ۳۴ نفر در استان کرمانشاه (اکثریت کرد نشین)، و ۲۰ نفر در استان تهران.

بیشتر قربانیان جوانان زن و مرد کارگر هستند. بسیاری از این قربانیان با گلوله نیروهای انتظامی از ناحیه سر یا قفسه سینه

مورد اصابت واقع شدند. هزاران تن دستگیر شده اند. این ارقام به سرعت افزایش می یابند .

حکومت در برابر خواسته های به حق اقتصادی و سیاسی مطرح شده چنگ و دندان نشان می دهد. حکومت تهدید به در خون خفه کردن این خیزش کرده است. جنبش اعتراضی زنان علیه حجاب هم سرکوب شد.

امروزه بیش از گذشته، زمان همبستگی با مبارزاتی است که از سال ها پیش در ایران جریان دارند :

- علیه زندگی گران ، بیکاری و فساد
- برای آزادی بیان و تشکل
- برای حقوق زنان، از جمله لغو پوشش اجباری اسلامی
- برای لغو حکم اعدام (که امروز برای مخالفان سیاسی و همجنسگرایان اعمال می شود)
- برای آزادی زندانیان سیاسی و عقیدتی
- برای آزادی تشکیلات مستقل اتحادیه ای و آزادی فعالان کارگری زندانی.

پاریس ۲۶ نوامبر ۲۰۱۹

سندیکاهای فرانسوی عضو کلکتیو حمایت از کارگران ایران :

س ث ت	CGT	ت
س	اف	د
CFDT		
اف اس او	FSU	
سولیدر	SOLIDAIRES	
اونسا	UNSA	

[اطلاعیه به زبان فرانسه](#)

برای رفع خشونت و تبعیض بر زنان، متحدانه گام برداریم

روز ۲۵ نوامبر روز منع خشونت بر زنان نام گذاری شده است. در روز ۲۵ نوامبر سال ۱۹۶۰ سه خواهر به نام‌های پاتریا، ماریا و آنتونیا میرابال در راه مبارزه با حکومت دیکتاتوری رافائل توروخو در جمهوری دومینیکن کشته شدند. ۲۱ سال بعد در سال ۱۹۸۱، در همایشی در بوگوتا، با شرکت مدافعان حقوق زنان در آمریکای لاتین و منطقه کارائیب، پیشنهاد اختصاص دادن روز قتل خواهران میرابال به روز منع خشونت علیه زنان مطرح گردید و در سال ۱۹۹۹ سازمان ملل نیز ۲۵ نوامبر را به عنوان روز جهانی منع خشونت علیه زنان به رسمیت شناخت. از آن پس هر ساله این روز گرامی داشته می شود و اعتراضات جهانی گسترده ای برای منع خشونت بر زنان صورت می گیرد. با وجود مبارزه مداوم زنان و مردان پیشرو، خشونت علیه زنان

همچنان در سراسر جهان ادامه دارد و نیمی از جامعه یعنی زنان را هدف سرکوب خود قرار داده است زیرا نه تنها قوانین تبعیض آمیز بلکه فرهنگ به شدت مرد-پدرسالار نیز بر جهان حکمروایی می کند، ولی به دلیل آگاه شدن زنان آزادی خواه و برابری طلب، این مبارزه نیز به یکی از مهم‌ترین مبارزات برابری خواهانه علیه هر گونه

تبعیض و نابرابری‌های عمیق اجتماعی تبدیل شده است. در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران نیز، به واسطه تسلط مذهب و شرع بر قوانین مصوب کشور، تبعیض علیه زنان به شدت نهادینه شده است و در نتیجه هر صدای اعتراضی را با خشونت سازمان یافته و به شدت مردسالار، از چند زاویه مورد هدف قرار داده و زنان آزادی خواه و برابری طلب را به شدت سرکوب و حتی تحقیر می کنند.

مسئله چند همسری، صیغه (فحشاء موقت)، نداشتن حق انتخاب همسر، ممنوعیت سقط جنین، نداشتن حق نگهداری فرزندان پس از درگذشت شوهر، نداشتن حق تعیین محل سکونت و مسافرت، نداشتن حق تحصیل و کار در بعضی از رشته ها، قوانین ارث و طلاق و حجاب اجباری نمونه های بارزی از قوانین زن ستیزانه ای است که به طور سیستماتیک خشونت های جنسیتی را در جامعه پایدار می سازد. متأسفانه در برخی از مناطق ایران اگر چه به صورت محدود، عمل شنیع و وحشیانه ختنه دختران هنوز صورت می گیرد و جمهوری اسلامی ایران برای جلوگیری از این عمل تبهکارانه هیچ اقدام فرهنگی و قانونی به کار نمی برد.

مبارزات زنان آگاه و پیشرو ایران پس از صدور فرمان حجاب اجباری به عنوان اولین اقدام رژیم بر ضد زنان، از ۸ مارس ۱۹۷۹ آغاز و تاکنون به طور مداوم ولی با فراز و فرودهایی ادامه داشته است و زنان در مواردی نیز توانسته اند رژیم را به عقب نشینی وادار کنند و در این راه از دستگیری، زندان و شکنجه نهراسیده و هرگز از پا ننشسته اند. با گسترش مبارزات زنان آزادی خواه و برابری طلب به ویژه از سال ۹۶ به بعد، سرکوب های رژیم شدیدتر و وحشیانه تر شده است و حکم هایی بسیار سنگین برای زنان مبارز صادر می کنند و در حال حاضر نیز تعداد قابل توجهی از این زنان فعال در حوزه های مدنی، سیاسی و عقیدتی در زندان های مختلف حکومت اسلامی ایران با احکام بسیار سنگین در حبس اند و گاه زیر آزار و اذیت های جنسیتی به سر می برند که بر خود لازم دیدیم که نام تعدادی از آنها را در این جا ذکر کنیم:

آزیتا رفیع زاده، آیلار باختری، ارس امیری، اسرین درکاله، الناه وردی، الهام برمکی، حکیمه (گندم) بهمانی، حوریه (فاطمه) ضیایی آزاد، رقیه حاجی ماشالله، زینب جلالیان، زهرا زهتاب چی، زهرا صادقی، سپیده مرادی، سمانه نوروز، سهیلا مرادی، سیما انتصاری، سپیده قلیان، شکوفه یداللهی، صبا کرد افشاری، فاطمه باختری، فاطمه (آتنا) دائمی، فاطمه سپهری، فاطمه مثنی، گلرخ ابراهیمی ایرایی، لیلا حسین زاده، مریم اکبری منفرد، مریم محمدی،

مژده نگهدار، مژگان (مایا) کشاورز، معصومه (مینو) قاسم زاده ملک شاه، منیره عربشاهی، نازنین زاغری رتکلیف، معصومه عسکری، ناهید بهشید، ندا ناجی، نرگس محمدی، نسرين ستوده، نگین قدمیان، هنگامه شهیدی، یاسمن آریانی.

رژیم با سرکوب شدید و تحقیر زنان و احکام سنگین و وثیقه های وحشتناک تر برای آزادی موقت بسیاری از زندانیان چه زن و چه مرد، می خواهد جلوی مبارزات زنان را برای دست یابی به حقوق انسانی شان بگیرد ولی زهی خیال باطل، حکومت از مبارزات پیگیرانه و شجاعانه زنان به شدت ترسیده و ناتوان شده است و عجز حکومت را به وضوح می توان مشاهده کرد.

زنان مبارز ایران برای برخورداری از کرامت انسانی و پی ریزی جامعه ای آزاد و بدون تبعیض و به ویژه برای برقراری برابری جنسیتی و حقوقی، همچنان به مبارزات آزادی خواهانه و برابری طلبانه خود ادامه می دهند و دور نیست روزی که به حقوق انسانی خود دست یابند. ما نهادهای دادخواه و مدافع حقوق برابری انسان ها، امضاکنندگان این بیانیه، روز جهانی مبارزه برای رفع خشونت از زنان را گرامی می داریم و در راه از بین بردن هر گونه ستم و خشونت و تبعیض به زنان و برای حذف ساختار و قوانین زن ستیز، همراه زنان مبارز و آگاه ایستاده و تلاش کرده و از تمامی زنان و مردان برابری خواه درخواست داریم که برای دست یابی به این مهم با ما همراه شوند.

شبکه همبستگی برای حقوق بشر در ایران

آبان ماه ۱۳۹۸ برابر با ماه نوامبر ۲۰۱۹

امضاء:

- ۱ - انجمن زنان ایرانی - مونترال
- ۲ - انجمن تئاتر ایران و آلمان - کلن
- ۳ - انجمن ایرانیان نیویورک

- ۴ - انجمن جمهوری خواهان آلمان
- ۵ - انجمن همبستگی ایرانیان - تگزاس
- ۶ - انجمن جمهوریخواهان ایران - پاریس
- ۷ - انجمن حقوق بشر و دموکراسی برای ایران - هامبورگ
- ۸ - بنیاد اسماعیل خویی
- ۹ - مادران پارک لاله ایران
- ۱۰ - حامیان مادران پارک لاله - دورتموند
- ۱۱ - حامیان مادران پارک لاله - هامبورگ
- ۱۲ - حامیان مادران پارک لاله - فرزنو
- ۱۳ - شاخه زنان حزب آزادی و رفاه ایرانیان
- ۱۴ - شبکه همبستگی ملی فرزنو - کالیفرنیا
- ۱۵ - شورای هماهنگی جنبش جمهوری خواهان دموکراتیک و لائیک ایران
- ۱۶ - فدراسیون اروپا
- ۱۷ - کانون مدافعان حقوق بشر کردستان
- ۱۸ - کمیته مستقل ضد سرکوب شهروندان ایرانی - پاریس
- ۱۹ - کمیته دفاع از حقوق بشر در ایران - شیکاگو
- ۲۰ - کمپین دفاع از زندانیان سیاسی و مدنی
- ۲۱ - مادران صلح مونترال
- ۲۲ - نهاد «همه حقوق بشر، برای همه، در ایران»
- ۲۳ - همبستگی جمهوری خواهان ایران (هجا) - هلند
- ۲۴ - همبستگی برای حقوق بشر در ایران - کلگری
- ۲۵ - همبستگی جمهوری خواهان ایران (هجا) - مونترال

به سرکوب مردم معترض پایان دهید!

کانون نویسندگان ایران

برآمدن دوره‌ای اعتراض‌های گسترده در ایران گواه حل نشدن مسایل و مصایب مزمنی است که گریبان جامعه را در چنگ گرفته است. هر بار که صاحبان قدرت با استفاده از قوهی قهریه اعتراض‌ها را پس زده‌اند، زمانی دیگر، با توان، سرعت و خشم بیشتر سر برآورده است؛ چنان‌که دور تازه‌ی اعتراض مردم که از ۲۴ آبان آغاز شده، به سرعت گسترش یافت و دامنه‌اش در کمتر از ۲۴ ساعت به ده‌ها شهر کوچک و بزرگ رسید.

با اعلام ضربتی افزایش چند برابری قیمت بنزین، مردم به جان آمده از فقر و تبعیض و سرکوب، همان‌ها که به اقرار دست‌اندرکاران دولت، توان تامین معاش خانواده را ندارند و نزدیک به ۸۰ درصدند، صدای اعتراض خود را بلند کردند؛ آنها که کوچکی سفره‌شان، جای دستبرد دیگر نداشت، رنج تلنبار شده در دل و جان‌شان را به خیابان بردند مگر گوش شنوایی بیابند؛ اما این بار نیز با ضرب و جرح و بازداشت و گلوله پاسخ گرفتند.

همان‌طور که در چهار دهه گذشته هرگاه کارگران، معلمان، زنان، دانشجویان و نویسندگان و فعالان مدنی و سیاسی مستقل برای بیان مطالبات خود، حتی مطالبات جزیی صنفی، ناگزیر دست به اعتراض زدند یا تشکلی ایجاد کردند، با انگه‌هایی چون «اخلالگر»، «وابسته به بیگانه»، «مخل امنیت ملی» و با یورش ماموران امنیتی و انتظامی و زندان مواجه شدند.

هم‌اکنون پرونده‌های امنیتی که برای فعالان عرصه‌های گوناگون ساخته شده، از شمار خارج است. نتیجه‌ی این واکنش‌ها خفه کردن صدای مردم بوده است. تحمیل سکوت در شرایطی که هر دم بر رنج مردم افزوده می‌شود، فوران خشم و برخاستن فریاد اعتراض را به دنبال دارد و این همان اتفاقی است که اکنون در حال روی دادن است.

اعتراض به هر اجحاف و ستم، بخشی از آزادی بیان و حق مردم است؛ مقابله با آن با دستبند و باتوم و گلوله، گرچه روال معمول حاکمیت در چند دهه‌ی اخیر بوده است، این‌بار شدتی بیشتر یافته‌ی طوری که فقط در پنج روز نخست صدها کشته و هزاران زخمی و بازداشتی بر جا گذاشته است.

قطع سراسری اینترنت و محروم کردن مردم ایران و جهان از دسترسی به اخبار رویدادها، شگردی دیگر برای سرکوب اعتراض‌ها دور از چشم جهانیان و شکلی دیگر از سانسور است. طرفه آنکه در همین وضع، مقامات پشت تریبون‌ها از حق قانونی مردم برای اعتراض داد سخن می‌دهند! با تبدیل کردن خیابان‌های شهرها به میدان جنگ و با استفاده از خشونت و بگیر و ببند و قطع اینترنت شاید بتوان آتش مطالبات مردم را زیر خاکستر برد، اما قطعاً نمی‌توان آن را خاموش کرد.

کانون نویسندگان ایران مقابله‌ی خشونت‌بار با آزادی بیان مردم را محکوم می‌کند و خواهان رهایی همه‌ی بازداشت‌شدگان اعتراض‌های اخیر است و هشدار می‌دهد: حاکمان به جای تحقیر، تهدید و سرکوب معترضان که جز فریاد سلاحی ندارند، به حق آزادی بیان آنها تمکین کنند، نیروهای امنیتی و انتظامی را با آلات و ادوات سرکوب‌گریشان از خیابان‌ها جمع کنند و به مردم فرصت اعتراض و بیان خواسته‌هایشان را بدهند.

کانون نویسندگان ایران
۲۹ آبان ۱۳۹۸

در دوره‌ی بی عدالتی، زندانی و غیر زندانی «اهمیتی» ندارد

مصاحبه

نسرین ستوده

زندانی سیاسی ، وکیل دادگستری و فعال حقوق بشر

با نشریه‌ی فرانسوی لوبس L'Obs

نسرین ستوده، وکیل دادگستری و فعال حقوق بشر، در مصاحبه‌ای مکتوب با یک نشریه فرانسوی در خصوص وضعیت کنونی در ایران گفته است، در دوره بی عدالتی زندانی و غیر زندانی بودن «اهمیتی» ندارد.

نسرین ستوده در این گفت‌وگو که پنجشنبه در تازه‌ترین شماره هفته‌نامه لوبس، چاپ پاریس به چاپ رسیده در خصوص وضعیت زندان ۱۷ ماهه خود گفته است: «در ایران، چه در داخل یک زندان زندگی کنیم چه در خارج از آن، همیشه محبوس هستیم [...] شاید فکر کنید که اغراق می‌کنم، اما زمانی که نگرانی ما فقدان عدالت در جامعه است، داخل زندان بودن یا خارج از آن، اهمیتی ندارد.» به گفته هفته‌نامه لوبس مصاحبه با وکیل مدافع حقوق بشر زندانی در ایران به صورت مکتوب انجام شده است.

نسرین ستوده به اتهام‌های «اجتماع و تبانی علیه امنیت ملی، فعالیت تبلیغی علیه نظام، عضویت موثر در گروهک غیرقانونی و ضد امنیتی کانون مدافعان حقوق بشر، لگام (حذف اعدام) و شورای ملی صلح، تشویق مردم به فساد و فحشا و فراهم آوردن موجبات آن و ظاهر شدن بدون حجاب شرعی در محل شعبه بازپرسی، اخلاق در نظم و آسایش عمومی و نشر اکاذیب به قصد تشویش اذهان عمومی» جمعاً به ۳۳ سال حبس و تحمل ۱۴۸ ضربه شلاق محکوم شده است. با این حال طبق ماده ۱۳۴ قانون مجازات اسلامی در ایران از این مدت ۱۲ سال آن «قابلیت اجرا دارد».

نسرین ستوده از زندان اوین: مجازات‌ها خیلی سنگین‌تر از قبل شده است

نسرین ستوده، وکیل دادگستری و فعال حقوق بشر، در مصاحبه‌ای مکتوب با یک نشریه فرانسوی در خصوص وضعیت کنونی در ایران گفته است، در دوره بی‌عدالتی زندانی و غیر زندانی بودن «اهمیتی» ندارد.

نسرین ستوده در این گفت‌وگو که پنجشنبه در تازه‌ترین شماره هفته‌نامه لوبس، چاپ پاریس، به چاپ رسیده در خصوص وضعیت زندان ۱۷ ماهه خود گفته است: «در ایران، چه داخل زندان زندگی کنیم چه در خارج از آن، همیشه محبوس هستیم [...] شاید فکر کنید که اغراق می‌کنم، اما زمانی که نگرانی ما فقدان عدالت در جامعه است، داخل زندان بودن یا خارج از آن، اهمیتی ندارد.»

به گفته هفته‌نامه لوبس مصاحبه با وکیل مدافع حقوق بشر زندانی در ایران به صورت مکتوب انجام شده است.

نسرین ستوده در ادامه این مصاحبه گفته است: «من نمی‌توانم حسرت آزادی‌ام را بخورم، زیرا جامعه ایران چنین آزادی را تجربه نمی‌کند. تحمل کار کردن به عنوان یک وکیل زن در دادگاه‌های قضایی غیرمنصفانه، زجرآورتر از تحمل زندان است.»

نسرین ستوده با تأکید بر این که فضای سیاسی کنونی ایران «رادیکال» شده و مجازات‌ها نیز خیلی «سنگین‌تر» از قبل شده، اضافه کرده است: «در بند زنان سیاسی زندان، تعدادی از آنان به جاسوسی متهم هستند، امری که تازگی دارد.»

این فعال حقوق بشر همچنین در بخش دیگری از این گفت‌وگو در پاسخ

به این پرسش که دلیل اصلی آخرین بازداشت او چه بوده، به امضا کردن «طومار برای درخواست یک رفراندوم درباره حکومت جمهوری اسلامی، در کنار دیگر فعالان داخل و خارج از کشور» اشاره می‌کند.

نسرین ستوده اضافه کرده است که «به عنوان یک وکیل، دفاع از چندین دختر خیابان انقلاب» را پذیرفت که معترض به حجاب اجباری در جمهوری اسلامی ایران بودند. عضویت در کمپین لگام (لغو گام به گام اعدام) نیز یکی از فعالیت‌هایی است که خانم ستوده به عنوان دلیل بازداشت خود برشمرده، اما تاکید کرده که این «حق» او بوده که درباره این فعالیت‌ها با رسانه‌ها گفت‌وگو کند.

این وکیل زندانی تاکید کرده است: «بر اساس قانون، هیچ کدام از این فعالیت‌ها جرم نیست، اما قدرت در ایران اینها را تحمل نمی‌کند، و به خود اجازه می‌دهد کسانی را که دست به چنین فعالیتی بزنند، به صورت غیرقانونی تحت تعقیب قرار دهد.»

نسرین ستوده در پاسخ به این که چرا مسئله حجاب برای حکومت ایران به این اندازه بنیادین است، گفته که این سوال را باید از جمهوری اسلامی پرسید که «چرا بقای خود را با این سماجت، بر چنین اصلی بنا نهاده است.»

او سپس درباره هم‌بندهایش گفته که با گیتی پورفاضل، یک وکیل دیگر در یک بند است که ۷۵ سال دارد و به خاطر دفاع از قربانیان نقض حقوق بشر زندانی شده است.

نسرین ستوده اضافه کرده که خیلی از هم‌بندی‌هایش زنانی هستند که به دلیل مبارزه علیه حجاب اجباری به زندان افتاده‌اند؛ «ما اکنون ۴۴ زندانی زن در یک بند هستیم، یک رقم بر سابقه از هشت سال پیش که این بند ساخته شده است.»

نسرین ستوده با تاکید بر این که فضای سیاسی کنونی ایران «رادیکال» شده و مجازات‌ها نیز «سنگین‌تر» از قبل شده، اضافه کرده است: «در بند زنان سیاسی زندان، تعدادی از آنان به جاسوسی متهم هستند، امری که تازگی دارد.»
دلایل بازداشت

این فعال حقوق بشر همچنین در بخش دیگری از این گفت‌وگو در پاسخ به این پرسش که دلیل اصلی آخرین بازداشت او چه بوده، به امضا کردن «طومار برای درخواست یک رفراندوم درباره حکومت جمهوری اسلامی، در کنار دیگر فعالان داخل و خارج از کشور» اشاره می‌کند.

بیانیه « شبکه سندیکائی جهانی همبستگی و مبارزه »

بیانیه « شبکه سندیکائی جهانی همبستگی و مبارزه » متشکل از بیش از ۸۰ سندیکا و تشکل کارگری در سراسر دنیا

۳۰ اکتبر ۲۰۱۹

سازمان های عضو « شبکه سندیکائی جهانی همبستگی و مبارزه » از آزادی موقت و مشروط سپیده قلیان، عاطفه رنگریز، مرضیه امیری، ساناز الیاری، امیرحسین محمدی فرد، امیر امیرقلی استقبال می کنند. اما آن چه لازم است آزادی بی قید و شرط آن ها و همچنین اسماعیل بخشی، عسل محمدی، ندا ناجی، جعفر عظیم زاده و کلیه فعالان سندیکائی و سایر زندانیان سیاسی.

ما مجدداً بر همبستگی خود با کسانی که در ایران برای حقوق زنان و مردان کارگر مبارزه می کنند تأکید می ورزیم: از هپکو تا آذراب، از هفت تپه تا سندیکای شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه و کلیه تشکلات مستقل کارگران.

Central Sindical e Popular Conlutas (CSP-Conlutas) – Brésil

Confederación General del Trabajo (CGT) – Etat espagnol

Union syndicale Solidaires (Solidaires) – France

Confédération Générale du Travail du Burkina (CGT-B)–Burkina

Confederation of Indonesia People's Movement (KPRI) –Indonésie

.Confederación Intersindical (Intersindical) – Etat espagnol

syndicat National Autonome des Personnels del'Administration Publique (SNAPAP) – Algérie

Batay Ouvriye – Haïti

Unione Sindacale Italiana (USI) – Italie

Confédération Nationale des Travailleurs – Solidarité Ouvrière (CNT SO) – France

Sindicato de Comisiones de Base (CO.BAS) – Etat espagnol

Organisation Générale Indépendante des Travailleurs et Travailleuses d'Haïti (OGTHI) – Haïti

Sindacato Intercategoriale Cobas (SI COBAS) – Italie

Confédération Nationale du Travail (CNT-f) – France

Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC) – Catalogne

Union Générale des Travailleurs Sahraouis (UGTSARIO) – Sahara occidental

Ezker Sindikalaren Konbergentzia (ESK) – Pays basque

Confédération Nationale de Travailleurs du Sénégal Forces du < Changement (CNTS/FC) – Sénégal

Independent Trade Unions for Egyptian Federation (EFITU) – Egypte

Sindicato Autorganizzato Lavorator COBAS (SIAL-COBAS)– Italie

General Federation of Independent Unions (GFIU) – Palestine

Confederación de la Clase Trabajadora (CCT) – Paraguay

Red Solidaria de Trabajadores – Pérou

Union Syndicale Progressiste des Travailleurs du Niger (USPT) – Niger

Union Nationale des Syndicats Autonomes du Sénégal (UNSAS) – Sénégal

Unión Nacional para la Defensa de la Clase Trabajadora (UNT) – El Salvador

Solidaridad Obrera (SO) – Etat espagnol

National Union of Rail, Maritime and Transport Workers (RMT/TUC) – Grande-Bretagne

Centrale Nationale des Employés – Confédération Syndicale Chrétienne (CNE/CSC) – Belgique

Sindicato Nacional de Trabajadores del Sistema Agroalimentario (SINALTRAINAL/CUT) – Colombie

Fédération Générale des Postes, Telecom et Centres d'appel – Union Générale Tunisienne du Travail (FGPTT/UGTT) – Tunisie

Trade Union in Ethnodata – Trade Union of Employees in the Outsourcing Companies in the financial sector – Grèce

Syndicat national des travailleurs des services de la santé humaine (SYNTRASEH) – Bénin

Sindicat dos Trabalhadores da Fiocruz (ASF0C-SN) – Brésil

Organizzazione Sindicati Autonomi e di Base Ferrovie (ORSA Ferrovie) – Italie

Union Nationale des Normaliens d'Haïti (UNNOH) – Haïti

Confederazione Unitaria di Base Scuola Università Ricerca (CUB SUR) – Italie

Confederazione Unitaria di Base Immigrazione (CUB Immigrazione) – Italie

Coordinamento Autorganizzato Trasporti (CAT) – Italie

Confederazione Unitaria di Base Credito e Assicurazioni (CUB SALLCA) – Italie

Syndicat des travailleurs du rail – Union Nationale des Travailleurs du Mali (SYTRAIL/UNTM) – Mali

Gıda Sanayii İşçileri Sendikası – Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GIDA-IŞ/DISK) – Turquie

Syndicat National des Travailleurs du Petit Train Bleu/SA (SNTPTB) – Sénégal

Asociación Nacional de Funcionarios Administrativos de la Caja de Seguro Social (ANFACSS) – Panama

Conseil des Lycées d'Algérie (CLA) – Algérie

Confederazione Unitaria di Base Trasporti (CUB Trasporti) – Italie

Syndicat de l'Enseignement Supérieur Solidaire (SESS) – Algérie

Palestinian Postal Service Workers Union (PPSWU) – Palestine

Union Syndicale Etudiante (USE) – Belgique

Sindicato dos Trabalhadores de Call Center (STCC) – Portugal

**Sindicato Unitario de Trabajadores Petroleros
(Sinutapetrolgas) – Venezuela**

**Alianza de Trabajadores de la Salud y Empleados Publicos –
Mexique**

**Canadian Union of Postal Workers /Syndicat des travailleurs et
travailleuses des postes (CUPW-STTP) – Canada**

Syndicat Autonome des Postiers (SAP) – Suisse

**Federación nacional de trabajadores de la educación
(SUTEChili)– Chili**

**Plateforme Nationale des organisations professionnelles du
secteur public – Côte d’Ivoire**

Trades Union Congress, Liverpool (TUC Liverpool) – Angleterre

**Sindacato Territoriale Autorganizzato, Brescia (ORMA Brescia)
– Italie**

**Fédération syndicale SUD Service public, canton de Vaud (SUD
Vaud) – Suisse**

.Sindicato Unitario de Catalunya (SU Metro) – Catalogne

**Türkiye DERİ-İŞ Sendikası, Tuzla et Izmir (DERİ-İŞ Tuzla et
Izmir) – Turquie**

L’autre syndicat, canton de Vaud (L’autre syndicat) – Suisse

**Centrale Générale des Services Publics FGTB, Ville de
Bruxelles (CGSP/FGTB Bruxelles) – Belgique**

**Arbeitskreis Internationalismus IG Metall, Berlin (IG Metall
Berlin) – Allemagne**

Sindicato Unificado de Trabajadores de la Educación de Buenos Aires, Bahia Blanca -(SUTEBA/CTA de los trabajadores Bahia Blanca) – Argentine

Sindicato del Petróleo y Gas Privado del Chubut/CGT – .Argentine

UCU University and College Union, University of Liverpool (UCU Liverpool) – Angleterre

Industrial Workers of the World – International Solidarity (Commission (IWW

Transnationals Information Exchange Germany (TIE Germany) – Allemagne

Emancipation tendance intersyndicale (Emancipation) – France

Globalization Monitor (Gmo) – Hong Kong

Courant Syndicaliste Révolutionnaire (CSR) – France

No Austerity – Coordinamento delle lotte – Italie

Solidarité Socialiste avec les Travailleurs en Iran (SSTI) – France

Basis Initiative Solidarität (BAS0) – Allemagne

LabourNet Germany – Allemagne

Resistenza Operaia – operai Fiat-Irisbus – Italie

Syndicat (سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه) des travailleurs du transpot de Téhéran et sa banlieue (Vahed) – Iran

نامه‌ی اعتراضی سندیکاهای فرانسوی به محکومیت فعالان کارگری و جامعه‌ی مدنی

آقای حسن روحانی، رئیس‌جمهوری اسلامی ایران

پاریس، ۵ سپتامبر ۲۰۱۹

آقای رئیس‌جمهور،

ما به خاطر دریافت اخباری در مورد محکومیت کارگران، نمایندگان سندیکاهای زنان و مردان (دانشجو، روزنامه‌نگار، معلم، فعالان حقوق بشر و غیره) به حبس‌های دراز مدت، نگران هستیم.

کشور شما مقاوله‌های مختلف بین‌المللی از جمله مقاوله‌های سازمان جهانی کار در مورد آزادی تشکل و گردهمایی، اعتصاب و تظاهرات برای سازمان‌های صنفی را امضا کرده است. اما یک بار دیگر، ما شاهد سرکوب کارگران و مزدبگیران به خاطر مطالبات عادلانه آن‌ها هستیم.

“آزادی شرکت در تجمعات و راه‌پیمایی‌ها” که در ماده ۲۷ قانون اساسی جمهوری اسلامی به رسمیت شناخته شده است، دائماً نقض می‌شود.

ما “جرم”‌های از پیش ساخته به دلیل شرکت در گردهمایی اول ماه مه ۲۰۱۹ در تهران و شهرستان‌ها را نکوهش می‌کنیم.

آقای رسول سید طالب مقدم، عضو سندیکای کارگران شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه (واحد) به ۲ سال زندان، ۲ سال تبعید به خراسان جنوبی و ۷۴ ضربه شلاق محکوم شده است؛ آقای حسن سعیدی عضو همان سندیکای کارگران “واحد” به ۵ سال زندان، ۲ سال محرومیت از حقوق مدنی و داشتن تلفن هوشمند محکوم شده؛ خانم نسرين جوادى، عضو هیئت مدیره سندیکای آزاد کار ایران به هفت سال زندان؛ خانم عاطفه رنگریز جامعه شناس به ۱۱ سال، ۶ ماه زندان و ۷۴ ضربه شلاق؛ خانم

مرضیه امیری روزنامه نگار به ۱۰ سال زندان و ۱۴۸ ضربه شلاق؛ آقای محمدتقی فلاحی دبیرکل کانون صنفی معلمان به ۸ ماه زندان و ۱۰ ضربه شلاق، و ۱۶ کارگر شرکت قند نیشکر هفت تپه به زندان های طولانی محکوم شده اند. فهرست روز به روز طولانی تر می شود.

ما سازمان های سندیکایی فرانسوی امضا کننده این نامه این اعمال سرکوبگرانه غیرقابل تحمل را قویاً محکوم می کنیم. از رژیم ایران می خواهیم که به پیمان های بین المللی که دولت ایران امضا کرده احترام بگذارد.

ما خواهان آزادی همه فعالان سندیکائی، روزنامه نگاران و فعالان زندانی و توقف اعمال سرکوبگرانه هستیم.

با احترام

CFDT : کنفدراسیون دموکراتیک فرانسوی کار (س. اف. د. ت) yricordeau@cfdt.fr

CGT : boris.plazzi@ftm-cgt.fr کنفدراسیون عمومی کار (س. ژ. ت)

FSU : کنفدراسیون متحده سندیکایی (اف. اس. او) odile.cordelier@snes.edu

Solidaires : اتحاد سندیکایی همبستگی (سولیدر) contact@solidaires.org

UNSA : اتحاد ملی سندیکاهای مستقل (او. ان. اس. آ) rachel.brishoual@unsa.org

رونوشت به:

آقای ابراهیم رئیسی، رئیس قوه قضائیه

سفارت جمهوری اسلامی ایران در پاریس